

episcopis, unctio illa solis reservata est episcopis. Responsionis veritas ex ipso Beda patet, dum de Philippo in cap. 8. Act. Apostol. ait: *Si Apostolus esset, ipse utique manus imponere potuisset, ut acciperent Spiritum sanctum; hoc enim solis Pontificibus debetur.*

192. *Obj. IV.* Ex Patribus Græcis. S. CHRYSOST., homil. 11. in cap. 3. epist. 1. ad Tim. n. 1. *Inter episcopum, inquit, et presbyterum interest ferme nihil... Sola quippe ordinatione superiores (presbyteris) sunt (episcopi).* PARIÀ THEOPHYL. in cap. 3. 1. ad Tim. v. 8. *Cur autem presbyteros prætermisit? Quia quæ de episcopis dixit, ea presbyteris etiam conveniunt; nam et ipsi docendi munus et præfectura Ecclesiæ commissa est, utpote sola ordinatione inferioribus; ergo.*

R. N. *Cons.* Nam vox ordinatione apud CHRYSOST. et THEOPHYL. vel sumitur passive pro ipsius ordinatione episcopi, quam accipit; vel active, sive pro ea, quam habet alios ordinandi, potestate. Si *primum*; sensus est, episcopum præ presbyteris nihil habere, præter consecrationem sibi propriam, et proinde quæ ex hac consecratione fluit episcopalis potestas, consecrandi alios sacerdotes, confirmandi, etc., jure ordinario. Si *alterum*; sensus est, posse excepta ordinatione presbyterum, quod episcopus, etsi non pari jure ordinario. Hinc episcopus qua talis ligat et solvit in foro interno et externo, non item presbyter; episcopus confirmat jure proprio, presbyter nominis ex delegatione; solos enim episcopos ex officio confirmare solitos sua ætate testatur CHRYSOST., cum, ex facto Petri et Joannis, qui ad confirmandos Samaritanos missi, homil. 18. in Act. supr. cit. n. 3. sic concludit: *Unde et Choryphæos, non alios hoc facientes videmus.*

193. *Obj. V.* Ex consuetudine. Presbyteri pluribus in locis confirmant, atque confirmarunt olim; ergo. *Prob. Ant.* In orientali enim Ecclesia hodie raro confirmant episcopi, frequenter vero presbyteri; deinde etiam ante Photii schismatici ævum apud Ægyptios, Armenos, Coptos ab antiquissimo tempore confirmabant presbyteri, ut colligitur ex AMBROSIASTRO, sive pseudo-Ambrosio Comment. in cap. 4. ad Ephes. v. 11. 12. (opp. S. Ambros. t. 2. part. 2^a. p. 221. E.), et S. AUG. L. Quæstion. in vet. et nov. Testam. q. 401.

R. *Ant.* Confirmant et confirmarunt ut ministri ordinarii, vi sui ordinis N. ut extraordinarii, ex delegatione, vel dispensatione saltem tacita Pontificis C. Nec Commentarius in epistolas Paulinas S. AMBROSII est, nec liber ille Quæstionum S. AUGUSTINI, sed utrumque eruditi plerique tribuunt HILARIO diacono schismatico Luciferiano, de quo alibi. Interim presbyteros in Oriente confirmasse ex dispensatione saltem tacita Pontificis et tolerantia, colligitur ex consuetudinis antiquitate, ne alias dici possit, tanto illos tempore hoc sacramento caruisse; cum tamen GREGORIUS Proto-synellus patriarchæ Alexandrini in Conc. FLOR. legatus referat, hunc Græcorum morem approbatum fuisse a Patribus Florentinis (Lab. t. 13. p. 790. A.). Ac modo sic etiamnum et tolerantia Sedis Apostolicæ a presbyteris græcis administrari Confirmationem, affirmat tom. 1. Bullarii sui Constit. 58. BENED. XIV. Prioribus tamen seculis in orientali Ecclesia Confirmationis administrationem penes solos episcopos fuisse, constat ex DIONYS., CHRYSOST. tum alibi, tum num. præc. cit., refertque GREGOR. Pachymeres in Paraphr. de Eccl. Hier.,

Leone ALLATIO L. 3. de Eccles. occident. et orient. consens., ARCDIO L. 2. Concord. cap. 11. et 13., ubi BLASTRIUM, aliosque Scriptores græcos testes adducit.

194. *Obj. VI.* Ex ratione cum PHOTIO. 1°. Sacerdotibus baptizare licet ex officio; ergo et confirmare: cum enim Baptismus sit efficacæ majoris, quam Confirmatio, si illum, etiam hanc conferre poterit quicumque presbyter.

2°. Simplex sacerdos conficere Eucharistiam potest, consecrando panem; igitur et confirmare: qui enim potest majus, potest etiam minus.

3°. Si Christus solum episcopum instituisset Confirmationis ministrum, sacramentum hoc non sufficienter præparasset omnibus, cum variis de causis non sit cuilibet facultas adeundi episcopum.

Ad 1^{am}. R. C. *Ant. N. Cons.* Baptismus, non autem Confirmatio sacramentum necessitatis est; quo fit, ut non solum a presbyteris, sed etiam a laicis conferri possit; in ministerio autem Baptismi non tam efficaciam, quam necessitas attenditur. Deinde, ut ait S. THOM. 3. p. q. 72. a. 11. ad 2. Baptismus efficacior quidem est, quantum ad remotionem mali; sed Confirmatio efficacior est, quantum ad proficiendum in bono.

Ad 2^{am}. R. C. *Ant. N. Cons.* Et *prob. D.* Quando majus includit minus C. secus N. At Eucharistiæ confectio non sic includit Confirmationem.

Ad 3^{am}. R. N. *Seq. 1°.* Quia si, ut debent, diligentes sint, vigilesque episcopi, facilius poterunt quemlibet semel confirmare, quam presbyteri absolute penitentes toties, quoties voluerint; 2°. quia sacramentum hoc non est absolute necessitatis; 3°. quia absolute, si posceret Ecclesiæ necessitas, posset presbyteris hujus sacramenti dispensandi facultas delegari, de quo nunc plura.

ARTICULUS II.

UTRUM SACERDOS SIMPLEX POSSIT ESSE MINISTER CONFIRMATIONIS EXTRAORDINARIUS?

Negant post DURAND. et veteres quosdam ESTIUS, atque huic secuti recentiores pauci. Affirmat contra cum D. THOMA communis et concors Theologorum cæterorum sententia. Quacum

195. *Dico.* Potest sacerdos simplex ex dispensatione Sedis Apostolicæ administrare sacramentum Confirmationis; proinde hujus esse extraordinarius minister.

Prob. I. Ex Conc. FLOR. dupliciter. 1°. Postquam Concilium in Decr. Unionis episcopum dixisset esse ordinarium hujus sacramenti ministrum, subdit: *Legitur tamen aliquando per Sedis Apostolicæ dispensationem, ex rationabili et urgente admodum causa, simplicem sacerdotem chrismate per episcopum confecto hoc administrasse Confirmationis sacramentum;* quibus ad summorum Pontificum quorundam, præsertim S. GREGORII dispensationem alluditur; eaque dubio procul approbatur.

Nec refert, quod Concil. dicat: *Legitur;* non enim hic sensus est, ut vult ESTIUS, quasi Concil. vellet, legi sic tantum apud Scholasticos, vel GRATIANUM, non in documento aliquo authentico; proinde ita factum fuisse, non affirmari a Concilio; nam etsi dicatur *legi*, Synodus tamen ita factum sup-

ponit, cum dicat, presbyteros ex dispensatione administrasse hoc sacramentum ob rationabilem et urgentem causam, quam haud dubie ante probe inspexerat, quam ita diceret, juxta ea, quæ in proœmio Decreti dixerat, *latum hoc esse post non mediocrem testimoniõrum inspectionem... et earum, de quibus agebatur, rerum discussionem.* Ac proinde non GRATIANUM, vel Scholasticum quemdam solummodo inspexerat, sed authenticam GREGORII epistolam, de qua Cardinal. PALLAVICIN. in Histor. Conc. Trid. de Confirm. inquit, providentiæ Dei singulari deputandum esse, quod non perierit.

2º. Cum Latini Patres in Florentina Synodo Græcis proposuissent undecim quæstiones, inter quas ordine sexta fuit: *Cur non episcopi, sed sacerdotes inungunt sacro chrismate, cum hoc pontificibus sit datum?* DOROTHEUS Mytilensis hanc, aliasque octo quæstiones legitime dissolvit, ait Scriptor Actorum Syn. apud LABBÆUM (t. 13. p. 526. A.); nec improbarunt Latini hanc Græcorum consuetudinem; sed hi ab illis, *orthodoxi ab orthodoxis* sunt habiti, ait contra Marci Ephesini epistolam GREGORIUS Proto-syncellus, qui Alexandri Patriarchæ nomine Legatus Concilio FLOR. adfuerat.

196. *Prob. II. Ex Summis PONTIFICIBUS.* Complures summi Pontifices presbyteris dederunt facultatem confirmandi: sed omnes errasse, aut suos transiisse limites dici non potest; ergo.

Prob. Maj. 1º. Ex facto S. GREG. M., qui cum an. 593. epist. 9. L. 4. (opp. t. 2. p. 689. B.) prohibuisset presbyteris Calaritanis in Sardinia, ne baptizatos infantes signare in fronte chrismate præsumerent, sed eos ungerent in pectore, ut episcopi postea ungerent in fronte; postea vero intellexisset, ob hanc prohibitionem quosdam scandalizatos fuisse et turbatos, respondit epist. 26. (ibid. p. 705.) : *Et nos quidem secundum usum veterem Ecclesiæ nostræ fecimus: sed si omnino aliqui hac de re contristantur, ubi episcopi desunt, ut presbyteri etiam in frontibus baptizatos (al. baptizandos) chrismate tangere debeant, concedimus.*

Respondent, GREGORIUM non loqui de unctione confirmatoria, sed ceremoniali, præsertim ante Baptismum adhiberi solita; 1. quia in quibusdam Codicibus, qualis est Parisiensis, an. 1533. editus, in epist. 26. GREGORII legitur *baptizandos, non baptizatos*; 2. quia GREGORIUS usurpatas antea a presbyteris Calaritanis unctiones non declaravit irritas; 3. quia pro ratione prohibendi epist. 9. solum usum veterem Ecclesiæ Romanæ, non autem institutionem Christi, nec cæterarum Ecclesiarum fidem attulit.

Verum non satisfacit responsio; sed dicendum est, Pontificem loqui de unctione confirmatoria; quia GREG. in epist. 26. concessit id, quod prohibuerat in epist. 9. et ob quod scandalizati fuerant presbyteri Calaritani, ut legenti textum evidens fit: sed in hac epistola non prohibuerat presbyteris Calaritanis meram et simplicem ceremoniam, sed sacramenti Confirmationis administrationem; unctio enim frontis ipsorum erat Confirmationis sacramentum; non enim aliter apud veteres designari solebat. Deinde in epist. 26. ait, se illam unctionem prohibuisse *secundum usum veterem Ecclesiæ sue*: sed unctio ceremonialis absente episcopo imprimis semper erat permessa presbyteris non solum Romanis, sed et cæteris, præsertim vero episcopo ejus facultatem etiam pridem dederat presbyteris, ferme duobus ante GREG. seculis, INNOCENT I. epist. ad Decent. c. 3.; ergo et hæc erat in usu Ecclesiæ Ro-

manæ; cum igitur dicat GREG., se prohibuisse unctionem, quæ secundum usum Ecclesiæ suæ non est permessa presbyteris, sequitur, non unctionem ceremoniam ab ipso fuisse prohibitam, sed confirmatoriam, quæ sola in fronte ab origine Ecclesiæ fieri solebat. Hinc

Ad prob. 1ºam. R. Mendose legi *baptizandos* in allato Codice, quod manifeste apparet conferenti hunc locum cum epist. 9.; cum in epist. 26. dicat, se permittere, quod prohibuerat in epist. 9.; sed in hac prohibuerat, ne presbyteri *baptizatos* ungerent in fronte. Unde etiam GRATIAN., ALEXAND. ALEN- SIS, S. THOM. utrobique legunt *baptizatos*.

Ad prob. 2ºam. R. Ex prudenti œconomia sic egisse Pontificem, ne sic magis perturbaret Calaritanorum animos; præsertim cum sacramentum hoc tantæ necessitatis non sit. Forte etiam supponebat, presbyteros Calaritanos ab aliquo prædecessorum suorum ad id facultatem habuisse.

Ad prob. 3ºam. R. Ut Art. præc. num. 191. appellare Pontificem ad usum Ecclesiæ Romanæ; sed idcirco non negare institutionem Christi, sicuti neque aliarum præter Romanam Ecclesiarum usum.

Prob. Maj. 2º. ADRIAN. II. successor NICOLAI I. hujus Legatos, qui in Bulgaria confirmatos a Photianis presbyteris rursus, iis expulsis, confirmarant, excusat contra Photium, quod, cum intrusus esset, delegare presbyteros ad confirmandum non potuerit: *Quod si dicas, inquit in epistola, cujus fragmentum in Synodo generali VIII. (Labb. t. 8. p. 1386. A.) refertur, a nobis presbyteros ab ea regione expulsos, haud inficias imus, erant Photiani, illiusque symmista, quibus non solum in Bulgarorum terris, sed ubique gentium sacris ordinibus interdiximus, interdicimusque, etc.* Quibus indicat, neque hos presbyteros expulsos fuisse, neque reprobam chrismationem ab iis factam, si fuissent legitime delegati.

Prob. Maj. 3º. CLEMENS VI. an. 1350. ad consultationem Patriarchæ Armenorum respondit inter cætera: *Si credis, quod per solum Romanum Pontificem, plenitudinem potestatis habentem, possit dispensatio Confirmationis presbyteris, qui non sunt episcopi, committi, etc.*; quibus plane indicatur, fuisse hunc sensum Ecclesiæ latinæ, posse ex dispensatione presbyteros confirmare.

Prob. Maj. 4º. Cardin. PALLAVICIN. L. 9. Hist. Conc. Trid. cap. 7. plures refert Pontifices, qui privilegium hoc concessere presbyteris; item ARDUB. L. 2. Concord. cap. 15. NICOL. IV. JOANN. XXII. URBAN. V. LEONEM X.; atque ibidem ARDUB., LUDOVICUM FONSECAM Societatis Jesu presbyterum, cum ex Brasilia Romam ad generalem Conventum an. 1593. venisset, munere Procuratoris illius Provinciæ functurus, sibi affirmasse, se solitum esse in illis partibus hoc sacramentum administrare, ibique hujus auctoritatis concessæ asservari diploma Pontificis.

Respondet L'HERMINIER, vel privilegia illa nunquam data fuisse, vel fuisse data contra Canones. Sed hæc responsio, præterquam quod multum contra politioris eruditionis ac modestiæ leges offendat, argumentum non solvit. Utriusque asserti probatio ab adversario exigitur. Credam ego fundatius, aberrasse potius ita dicendo privatam Theologum, quam tot egregios Pontifices, de quibus præsumi nec potest, nec debet, adeo eos temere egisse, quin, quantum sibi juris competeret, ante, ut facere omnes in rebus tanti momenti solent, adhibito aliorum consilio inquirerent. Alii igitur talium

diplomatum authenticæ diffidunt, a quibus vero sufficiens diffidendi expectatur ratio saltem quoad Pontifices relatos omnes. Sed forsitan rationem, si qua est, diffidendi tollent sequentia.

Prob. Maj. 5º. BENED. XIV. consultus hæc de re a Vicario generali totius Ægypti, et Jacobo a CREMISIR Ord. Minor. S. Francisci strictioris observantiae Præsidente Missionis in Ægypto, aliisque apud Coptos Missionariis sic respondit an. 1743. 4. Maii, Tom. I. Bullarii sui, editionis Romanæ p. 313. Instruct. 129. §. 8. Si itaque ea sit nationis Coptæ conditio, ut fidei populo Confirmatio administrari nequeat ab episcopis, quibus hujus sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime nos latet, eandem administrandæ Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad sacerdotem, vel missionarium pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii M. aliorumque Romanorum Pontificum nostrorum prædecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christi fideles Pastoris solatio esse destitutos, et episcopis ob distantiam locorum impossibile, vel difficile admodum fuerit, populorum necessitatibus præsentibus fieri; in hanc partem episcopalis ministerii vocati sunt sacerdotes, dummodò uterentur chrismate ab episcopo rite benedicto et consecrato: ne alias contingeret, fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc sacramento divinis muneribus cumulato, et ad nostram sanctificationem instituto.

Præterea idem BENED. XIV. an. 1740. 9. Januarii concessit P. Custodi et Guardiano S. Sepulcri Ord. Minor. de observantia facultatem administrandi Confirmationem, absentibus episcopis ritus latini. Tom. I. cit. pag. 28.

197. *Prob. III. RATIONE.* Presbyteri græci etiam nunc confirmant valide: atqui dici non potest, eos confirmare qua ministros hujus sacramenti ordinarios; ergo qua extraordinarios. *Maj.* constat; nam 1º. *confirmant*, ut constat ex questione sexta inter undecim formata a Latinis in Conc. FLOR., de qua ante num. 195. et ex notis GOARII ad Euchologium Græcorum. Nec sec. IX. Photii schismatici ævo, hæc consuetudo apud Græcos primum invaluit, sed jam multo ante prævaluerat, ut constat ex epistola Photii, qua NICOLAUM I. intolerandæ novitatis incusat, quod confirmatos a presbyteris Græcis de novo confirmari jussisset. 2º. *Valide.* Patet inde, quod, postquam Mitylensis Metropoli satisfecisset Latinorum objectionibus, Ecclesia Græcos in communionem receperit, quin juberet, ut consuetudine hac posthac abstinerent. *Min.* indubia est, cum de fide sit, juxta TRIDENT. Sess. 7. Can. 1., solum episcopum esse *ordinarium* hujus sacramenti ministrum.

198. *Obj. I.* Conclusio adversatur tum S. Scripturæ, tum Traditioni; ergo.

Prob. 1ª. pars. Soli Apostoli in S. Scriptura leguntur neophytis imposuisse manus, ut acciperent Spiritum sanctum; nusquam vero commisisse hoc officium presbyteris, etsi tunc magnus esset confirmandorum numerus; ergo signum est, id fuisse a Christo prohibitum; uti ex illa Apostolorum praxi infert in epist. ad episc. German. cap. 1. (Labb. t. 5. p. 823.) JOANNES III., qui ante GREG. M. Ecclesiæ præfuit.

Prob. 2ª. pars. 1º. Ex SS. Patribus quinque priorum seculorum, INNOCENTIO I., CHRYS., HIER., aliisque, quibus addi possunt ex insequentibus

seculis ISIDOR. Hispalensis, BEDA, pluraque Conc. relata Art. 1º., a quibus officium confirmandi solis episcopis attribuitur.

2º. Ex summis Pontificibus, quorum plures non uno declararunt facto, nequidem delegari posse presbyteris confirmandi munus. NICOL. I. Bulgaros a presbyteris Græcis confirmatos rursus confirmari jussit. INNOC. III. relatus cap. *Quanto*, de Consuetud. Lucio suo Constantinopoli vicario mandat, *ut omnibus presbyteris districte prohibeat, ne talia (confirmare) de cætero sua temeritate præsumant.* Idem in regno Cyprî observari præcepit INNOC. IV. in Constit. *Sub catholica.* CLEMENS VIII. an. 1595. in Instructione de ritibus Græcorum 1. ne presbyteri confirmet, prohibet; 2. ab his confirmatos mandat rursus sub conditione confirmari a Latinis episcopis. Tandem absolute negarunt, presbyteros ex delegatione Pontificis confirmare posse, EUSEB. et ADRIAN. VI.

199. *R. N. Ant. Ad prob. 1ª. partis R. N. Cons.* Quia non omnia, quæ fecerunt Apostoli, consignata in Scriptura sunt. Deinde permissio, quod Apostoli hanc facultatem non delegarint presbyteris, causa fuit, non quod prohibitum id a Christo judicaret; sed tum quod raro sacerdotes ordinarint Apostoli, quos simul non consecrarint episcopos; tum quod ipsi sufficerent Apostoli ad confirmandos illos, quos baptizarant alii, ac de quibus fit mentio in Actis Apostolorum; tum denique quia oportebat nascente Ecclesia statim distingui munia, ut pateret, quid cuique ordinarium esset. Epistola vero JOANNIS III. supposititia est, nemine ambigente. Talem probat BARON. ad an. 572., quia data dicitur 14. calend. Augusti, cum JOAN. III. idus Julii ejusdem anni jam obiisset. Præterea aperte falsitatis rea epistola convincitur, videlicet ex eo quod hujus auctor asserat, Linum et Cletum non fuisse Romanos Pontifices, sed tantum chorepiscopos.

200. *Ad prob. 1ª. 2ª. partis R.* Generaliter patres et Concilia loqui de jure confirmandi *ordinario*, quod solis competit episcopis; non de facultate confirmandi ex legitima delegatione. Nam CHRYS. quidem ac HIERON. satis innuere videntur, posse presbyteros saltem ex delegatione administrare Confirmationem. Prior in hom. 11. in 1. ad Timoth. dum inquit: *Inter episcopum et presbyterum interest ferme nihil; sola quippe ordinatione episcopi superiores sunt presbyteris.* Posterior epist. 101. (al. 85.) ad Evangelium: *Quid facit excepta ordinatione episcopus, quod non faciat presbyter?* INNOC. vero, BEDA, ISIDOR., cæterique verbo *debetur*, similive utuntur, quo significatur, munus istud solis episcopis convenire duntaxat ex officio.

201. *Ad prob. 2ª. R. N. Assert.* NICOL. I. rursus confirmari jussit Bulgaros, quod presbyteri Græci eos confirmassent non legitime delegati, proinde invalide; nulla enim Græcis in Bulgariam, quæ se immediate Apostolicæ Sedi subjecerat, competeat jurisdictio. Præterea presbyteri Græci, qui Bulgaros confirmarant, ob schisma Photianum, quo erant impliciti, suspensi fuerant, et omni privilegio facultateque privati, ut inquit NICOL. ipse in resp. ad Consulta Bulgarorum, et epist. ad Hinemarum, tum ANASTASIUS in ejus vita.

Nec dicas: Si Photius, licet depositus, Bulgaros sibi etiam non subjectos

confirmasset, validæ fuissent Confirmationes omnes; ergo si presbyteris delegari possit confirmandi facultas, etiam valuissent Confirmationes datæ a presbyteris Græcis.

R. N. Cons. *Disparitas* est, quod episcopi ex institutione divina completam habeant potestatem confirmandi æque, ac ordinandi, quæ ab omni alia jurisdictione independens est; nec idcirco ipsis adimi potest per suspensionem, schisma, hæresin; unde semper ordinant, confirmant valide. At sacerdos simplex potestatem tantum inchoatam et incompletam confirmandi habet, quæ perfici debet delegatione legitima, sive canonica; sed hanc dare nequit episcopus depositus, qualis Photius fuerat; neque etiam episcopus, etsi non depositus, in diocesi aliena, qualis respectu Photii fuit Bulgaria.

INNOCENT. III. solum id prohibuit presbyteris *Latinis*, non vero *Græcis*, ut habent editiones hodiernæ pleræque, adornatæ ad Codices melioris fidei; sic Baluziana editione habetur: *Dilectioni tuæ mandamus, quatenus omnibus Latinis presbyteris apud Constantinopolim constitutis districte prohibeas, ne, etc.* Atque hinc quidem intelligitur, quod Latini plures ea ætate Ecclesias regerent Constantinopoli. Quare prohibitio INNOCENTII III. potius Conclusionem firmat, quia, dum solis Latinis prohibet, ne contra suæ morem Ecclesiæ confirmet, tacite approbat, permittitque id fieri a Græcis.

INNOC. IV. non negat, facultatem hanc posse delegari presbyteris; sed cum inter archiepiscopum Nicosiensem, ejusque episcopos suffraganeos Latinos orta esset dissensio de ritibus variis, ac Confirmationis ministro, Latinis pro suæ ritibus Ecclesiæ stantibus, Nicosiensi pro Ecclesiæ Græcorum, re delata ad INNOCENT. IV. is solummodo respondit, expedire magis, ut teneantur Latini ritus, nec confirmet presbyteri, dum adsunt episcopi, ministri ordinarii. Hoc vero rescripserat Pontifex pro sola insula Cypri, in qua Latini mixti erant Græcis; non pro aliis Græcorum provinciis. Imo hanc ipsam Pontificis Bullam nequidem promulgandam censuit Legatus pontificius, ARDUDIO teste.

CLEMENS VIII. non nisi presbyteris Italo-Græcis, sive Græcis, qui in Italia morantur partibus sub episcopis Latinis, Confirmationis administrationem inhibuit. Jussit vero ab his confirmatos rursus confirmari sub conditione, quia incertum plane erat, habuissentne delegationem legitimam confirmandi; vel annon confirmassent ex opinione Græcorum aliorum, volentium, presbyteros Confirmationis esse ordinarios ministros?

EUSEBII epistola supposititia est, ex Ante-Siricianis una, quæ ceu apocryphæ rejiciuntur a plerisque hodie. Sed, quicumque auctor sit, non hoc absolute negat, posse facultatem confirmandi committi presbyteris; sed solis episcopis ait esse proprium confirmandi munus; quod verum est, spectato jure ordinario.

ANDRIAN. VI. tandem ita docuerat ut Theologus privatus, antequam esset Pontifex. Postea equidem, cum de novo ederentur ejus opera Romæ, expuncta non fuit ea sententia; quia videlicet inter Theologos habebatur probabilis.

202. *Obj. II.* Ex ratione. 1º. Illius potestatis, conferendi ex delegatione

Confirmationem, in ordinatione presbyterorum nulla fit mentio; ergo tunc conferri dici non debet. Ita ESTIUS.

2º. Non est potior ratio pro simplici sacerdote, quam diacono: sed huic delegari nequit facultas confirmandi; ergo nec sacerdoti simplici: si enim dicas, in diacono non esse potestatem confirmandi inchoatam, pariter dicam, non esse in sacerdote.

3º. Administratio Confirmationis est actus ordinis, non jurisdictionis, quia alioquin episcopus electus ante consecrationem posset confirmare, quod falsum est. Atqui quocumque modo Confirmatio dicatur esse actus ordinis in episcopo, vel nihil sequitur, vel nimium; ergo. Nam 1. si sit actus ordinis presbyteralis in episcopo, quilibet sacerdos esset æque minister Confirmationis ordinarius, ac episcopus, semperque confirmaret valide, sicut consecrat valide, licet suspensus. Cujus ratio est, quia potestas ordinis, cum sit a Christo, a jurisdictione alia non dependet. 2. Si sit actus ordinis, sive consecrationis episcopalis; igitur hoc ipso sacerdoti simplici committi nequit; quia actus ordinis non potest committi illi qui ordinem illum non habet. *c. Aqua. 9. de Consecr. Eccles.*

4º. Si summus Pontifex possit presbytero delegare facultatem, ut confirmet; ergo id poterit quilibet episcopus in sua diocesi: falsum Consequens; ergo et Antecedens. *Prob. seq. M.* Vel enim Pontifex id posset potestate ordinis, vel jurisdictionis. Si *primum*: hæc eadem est cum potestate ordinis episcoporum; ergo et episcopus æque delegare hanc facultatem poterit. Si *secundum*: rursus idem poterit episcopus, cum possit sua in diocesi omnia quæ Pontifex potest tota in Ecclesia. Vel

5º. Si Pontifex dicatur delegare hanc facultatem presbyteris vi jurisdictionis, nulla erit delegatio; quia potestas confirmandi a jurisdictione independens est. Item sequeretur, quod Papa electus, sed nondum consecratus episcopus posset confirmare; quod non admittitur.

203. *Ad 1ºm.* R. C. *Ant. N. Cons. 1º.* Quia etiam in presbyterorum ordinatione nulla fit mentio potestatis unguendi infirmos, quæ tamen potestas ad ordinem presbyteralem certo pertinet. 2º. Quia pari modo inferri posset, potestatem confirmandi nequidem pertinere ad episcopos; nulla enim ejus fit mentio in episcoporum ordinatione. Nec dicas, moneri, antequam consecratur, episcopum, ut Confirmationem ministret; nam monetur etiam, ut judicet, baptizet, consecret, offerat, Scripturas interpretetur: *Episcopum oportet judicare, interpretari, consecrare, ordinare, offerre, confirmare*; nemo tamen hinc inferet, episcopum vi consecrationis *episcopalis* accipere potestatem baptizandi, et offerendi; et potestatem hanc utramque non esse presbyteralis ordinis. Hinc 3º. non est necesse, ut potestatis baptizandi, infirmos unguendi, confirmandi mentio fiat in ordinatione presbyteri, quia, ut inquit De MARCA L. 2. Concord. cap. 13. presbyterium est ordo, qui ad sacramenta aliis dispensanda confertur.

Ad 2ºm. R. N. M. Ratio diversitatis prima et potissima est voluntas Christi sic instituentis, ut sacerdos possit esse minister Confirmationis extraordinarius, ut ex SS. Patribus, Pontificibus, Conciliis, praxi Ecclesiæ intelligimus. Secus est de diacono, pro quo non habetur usquam simile voluntatis Christi vestigium. Deinde, spectata natura rei, sacerdotium continet pote-

statem in corpus Christi verum, ex qua oritur potestas in corpus Christi mysticum; item proxime accedit ad episcopatum, a quo solum inadæquate distinguitur ob hujus magis extensam potestatem: nihil horum diaconatus habet; potior igitur ratio dicendi est, in sacerdote esse potestatem confirmandi inchoatam, quæ compleatur delegatione legitima, quam in diacono.

Ad 3^{am}. R. C. M. N. min. Ad prob. R. Administratio Confirmationis jure ordinario, et ex officio solius ordinis, vel consecrationis episcopalis actus est: jure extraordinario autem et ex delegatione sola actus est ordinis presbyteralis, quo confertur presbytero potestas confirmandi inchoata, incompleta, quæ delegatione legitima perficitur. Hinc dum ad confirmandum delegatur sacerdos, non ei committitur actus ordinis episcopalis, sed sui proprii sacerdotalis, quatenus per delegationem potestas illa inchoata fit libera, expedita, completa, quæ sine delegatione erat ligata quasi, impedita et incompleta. Ex hisce simul fluit (quia potestas confirmandi jure ordinario actus est episcopalis ordinis), episcopum electum ante consecrationem confirmare invalide, ut habet communis Theologorum contra Flaventinum sententia: e contra validam fore Confirmationem, quam episcopus consecratus in aliena diœcesi administrat.

Ad 4^{am}. R. N. seq. M. Soli enim summo Pontifici id reservatum esse, habet sensus et praxis Ecclesiæ. Colligitur ex FLORENTINO, quando in Decreto ait, legi tamen aliquando simplicem presbyterum hoc ministrasse sacramentum, sed per apostolicæ Sedis dispensationem. Ex CLEMENTE VI. supra in Concl. Ex consensu Doctorum unanimi.

Utrum vero id reservatum sit Sedi Apostolicæ jure tantum ecclesiastico an divino? non æque certum est. Non improbabile ait PALLAVICIN. in Hist. Concil. Trid. hic, si ratio habeatur solius institutionis, episcopos posse conferre privilegium hoc suæ diœcesis presbyteris, quamvis attento rerum statu præsentis, id minime possint, uti nunc non possunt in quibusdam dispensare votis, a peccatis quibusdam absolvere. E contra soli summo Pontifici hoc jure divino reservatum esse, cum communiori affirmat probabilius Contensonus ex perpetua Ecclesiæ traditione, optima divinæ institutionis interprete. Et sane, inquit, quæ totius Ecclesiæ regimen concernunt, qualia maxime sunt, quæ sacramentorum ritus spectant, soli summo Pontifici jure divino reservata sunt, vel œcumenicis Conciliis, ut ea determinent, quæ Christus singulatim et in specie non præscripsit, sed Ecclesiæ judicio permisit.

Ad prob. M. R. Pontificem hanc facultatem deferre vi jurisdictionis. Etsi vero, quod toto in orbe summus Pontifex potest, id etiam episcopo suæ in diœcesi concessum dicatur; quia episcopus est suæ diœcesis pastor ordinarius, sicut Papa totius orbis christiani; id tamen intelligendum est de his solummodo, quæ pertinent tum ad potestatem ordinis, tum ad regimen spirituale ovium; non autem de his, quæ ad universam Christi familiam spectant, cujusmodi sunt designatio materiæ et ministri sacramentorum, in quibus Christus non determinavit in specie, controversiarum fidei definitarum primaria potestas, et similia, in quibus plura potest universæ Ecclesiæ caput, quam singularum diœcesium episcopi. Cæterum de allato axioma: quod potest Papa in Christiano orbe, potest episcopus in sua diœcesi; plura vide apud BENED. XIV. L. 7. de Syn. Diœces. cap. 30.

Ad 5^{am}. R. N. seq. et prob. 1^{am}. D. Potestas confirmandi ordinaria et completa, qualis illa episcoporum est, non dependet a jurisdictione C. incompleta et inchoata, quæ est in sacerdote simplici N. Hæc dependens est à jurisdictione suprema summi Pontificis, a qua perfici et compleri debet.

Ad prob. 2^{am}. R. pariter N. Illatum; quia, etsi actualis administratio Confirmationis sit actus ordinis; delegare tamen, vel conferre confirmandi facultatem actus jurisdictionis est; quam proinde dare potest Papa electus, nondum consecratus, licet Confirmationem ipsam ministrare non possit. Sicut episcopus electus, nondum consecratus potest dare facultatem absolvendi a peccatis, etsi ipse non possit absolvere.

ARTICULUS III.

QUODNAM SUBJECTUM? QUÆ NECESSITAS? PROPRIETATES ET EFFECTUS CONFIRMATIONIS?

204. *Dico I.* Subjectum Confirmationis est omnis et solus homo baptizatus.

Prob. 1^a. pars. Quia omnes baptizati capaces sunt ad recipiendum augmentum gratiæ perfectioris, indigentque, ut corroborentur a Spiritu sancto ad pugnandum contra hostes fidei, et quasvis nequitas spirituales. Nec obstat infantilis ætas, quia, ut ait D. THOM. 3. p. q. 72. a. 8. in *θ. anima, ad quam pertinet et spiritualis nativitas, et spiritualis ætatis perfectio, immortalis est; et potest, sicut tempore senectutis spiritualem nativitatem consequi, ita tempore juventutis vel pueritiæ consequi perfectam ætatem; quia hujusmodi corporales ætates animæ non præjudicant.*

Hinc hodièdum Græci confirmare infantes solent; et in Ecclesia latina olim ætas omnis, sive infantilis, sive adulta, erat idonea Confirmationi, quia quælibet ætas erat idonea Baptismo, cui tunc ex disciplina Confirmatio adhærebat. Ac quidem usus ille confirmandi infantes in Latinorum Ecclesiis usque ad sæc. XIII. tenuit. Ejus meminit INNOC. I. epist. ad Decent. cap. 3. *de consignandis parvulis.* S. AUG. Tr. 6. in 4. Joan. epist. n. 10., Ordo Romanus, aliique Rituales libri. Dum tandem sæc. XIII. aboleri cœpit in Synodo COLONIENSI an. 1280. cap. 5. LINGONENSI an. 1404. COLON. 1536. aliisque, et ordinatum, non esse hoc sacramentum ministrandum, nisi illis, qui annos discretionis attigerint, proinde non ante annum ætatis septimum, tum ob iterationis periculum, tum ut præparatione ac dispositione majore fructuque percipiatur. Hinc et in amentibus, si quæ habere lucida intervalla soleant, ea exspectanda sunt.

Hæc tamen modernæ Ecclesiæ consuetudo non adeo stringit, ut, si adsit rationabilis causa, episcopus confirmare infantem non possit, velut si periculum mortis sit, vel ob diuturnam episcopi absentiam postea suscipiendi sacramenti hujus desit opportunitas; cum Pontificale Romanum id videatur relinquere episcopi voluntati, ac pleræque Synodi sua decreta limitent, nisi aliud justa causa postulet. Sic Synodus MEDIOLAN. V. an. 1579. prohibet, ne parvuli confirmantur ante septennium, nisi ob justam causam. TURON. an. 1583. prohibuit, ne id facile fieret. AQUENSIS an. 1585, ne id fieret, nisi justa de causa.

Pars 2^a. patet, quia Baptismus juxta Conc. FLOR. et TRID. est janua ad